gistaalol ja palub ärolepjeda. Weiwe Luhan nõuab wõtt
minu wõlg wanal joodul kuldol wahjutoojumisega, mis tee
wal ilma kowema wastupanemiseta wõlgja maksis. Pea
selle peale tal wael ema mõha mõtkol. Laskis limo
puusärgi tuua, mutjus tuttawad wanem jõi ütles, et tem
raha ööde on ära-surnud, ning panewad wolmamoori ma
mulolal puhkama. —

Luhan läheb waalu, nõudab surwe Luhanile raha jõi
ütleb: "Waata, mina soin oma wana ema eest 200 rublot.
Sinnel Luhanil meel hapu, et weiwe Luhan oma surnud
ema eest nüpalju raha soab jõi ütles: „Mina tahaksin oma
omast wai hea meelega 4 lahti saada!" ...

„Sinu ema on minu emast peaaegu paale surnud; wai
mina juba oma ema eest 2 saadal rublat soan, siis saaad sinna
küll waese, wõlm wordal rahuta." —

Nüüd hoiatas surw Luhan ema nattima, et mitte
tal ära ei sure jõi minutast selle mõnema ära. Pani siis sur
nuol oma wanmale jõi läks linna turule teolal mõtlema.
Tahtis wanast peale püsti jõi hoiatas karjuma: „Hei, ra
tahab surnud oma pärast!" — Inimesed arwasiwad, et see eal
on läinud, wõtsiwad tal sinna jõi wiisiwad wanaja.

„Ei tea, mulle enam jõudu, mis waalu tuleb!" nõtatas
weiwe Luhan nõusele jõi astas hirmuga teolal päewa, mil
tal surw Luhan wanajat lahti saatakse. Mõnema nõudis
tal hästi felt et surw Luhan tuleb. „Mis tehta!? Pole enam
aega, et rahulajile ära peita. Lääb katama, — joodab
nüüs joodab; omal aga teewad jõudsat pühi ...

Surw Luhan tuleb sisse, wõtab weiwe Luhani jõi tapib
katti. Siis wõtab tal kati selga jõi sammub läbi toa pealt
et weiwe Luhanit jõuaks ära uputada. Tähtab Loinse ni
nimi juurele jõi et pühapäew on, siis paneb tal weiwe Luhan
ni kätiga tee äärele aiad-murul maha jõi läheb ise kirikus.

Pärajaste läheb jealt lihunimu poi mõõda. Lihunimu
mulab, et weiwe Luhan kotis ahnab: „Ei tahaks teewa saada!
Ei tahaks teewa saada!" —

Lihunimu päästab weiwe Luhani kotist wälja jõi ütleb:
„Mina tahaksin küll teewa saada, ei tea aga kuidas!"

„Noh, nüüd siis kotti jõi mine läuritsa sur warsti sinna. Ära
sa aga hüäält tee, ~~wanja~~ ole waikt!" ütles weiwe Luhan.

Lihunimu panis kotti; weiwe Luhan wõttis kati sur nimi,
wõttis siis lihunimu warjas jõi ajas waalu.

Surw Luhan tuli kirikust, wõttis kati selga jõi läks
jõele. Sin wiesas tal kati ülepeal jõuwe jõi oli ise ütlemata
rõõmus, et nüüd üksakorral õnneti selleft karjategijast lahti on
Tuleb waalu, jõuab ehmatamult seisma ... „Mis see tähen
dab elajaid näha ön täis. Nõmmes tuleb wai weiwe
Luhan wälja jõi ütleb: „Waata wai palju elajaid ma soin."

„Kuidal sai sinu jõuest wälja päästid jõi kuhu sai nü
palju elajaid said?" päärib surw Luhan.

„Sa wiesaja ju minu wette jõi nüüdsest pulli mai
põhjast peale ajajin, nüüdsest lihni ma soin!" —

Nüüd hoiatab surw Luhan weiwest Luhanit palumal
et tal tema kodi sisse paneks jõi jõuwe wõiks, et tal omale wai
nüüdsest elajaid soaks.